

Recensie: Anne De Smet

Eline Wokke Vauthey: 'Ik sluit mijn ogen en dans' Uitgeverij Copperpott, Schoorl
2013. ISBN-978 90 9027401-0 (Leukemie/Kanker/ED/1)

Soort boek/ ziekte/ stijl: Openhartige korte biografie. Sinds er bij Eline levensgevaarlijke leukemie is geconstateerd houdt zij een dagboek bij. Bij leukemie is het immuunsysteem aangetast; de witte bloedcellen die gewoonlijk beschermen tegen virussen en bacteriën veranderen in snel delende kankercellen. Voor Eline is het schrijven uitlaatklep en strohalm, een jaarverslag van de medische malle met chemotherapieën, artsbezoeken, transfusies en de omringende zorg en liefde. Haar situatie is treurig en mooi als het Zwitserse berglandschap met dalen en toppen. Broer Oscar vervult haar laatste wens om het boek uit te geven. De opbrengst is bestemd voor Stichting Kika, kinderkankerfonds.

Over de schrijfster: Eline groeit op in Egmond Binnen, gaat in Castricum naar school en volgt haar dansopleiding in Tilburg. Ze werkt als dansdocent en choreografe in Fribourg, Zwitserland. Daar ontmoet ze haar toekomstige man Adrien, een muzikrecensent. Het gaat haar als jonge vrouw voor de wind tot ze in 2007 ziek wordt en een jaar later op 25 jarige leeftijd overlijdt. Haar as wordt uitgestrooid op het strand van Schoorl.

Korte beschrijving: Eline vraagt zich af uit wat voor klei ze gekneed is. De laatste tijd geeft ze dansles ondanks een chronische darmaandoening en dubbele hernia tot de leukemie haar velt. Een eerste gevecht begint alsof ze de Mont Blanc aan het beklimmen is. Er zijn tijden dat niemand haar mag aanraken om infectie te voorkomen. Dan krijgt ze een gedesinfecteerde hand of kus in de lucht. Als ze even naar huis mag zijn het feestdagen, even normaal leven met buiten lopen, op het terras koffie drinken, vrienden ontmoeten. Dat zijn de wachttijden tot haar beenmerg weer gezonde cellen gaat produceren. Ze ondergaat zware behandelingen die oeverloos, pijnlijk en risicovol zijn. Blijven hopen op genezing en doorzetten is voor haar de enige mogelijkheid. Maandenlang leeft ze met haar vriend Adrien in een wereld van isolement. Desondanks blijft haar passie voor dans en muziek. Ze blijft werken aan een voorstelling voor haar groep zonder een stap te kunnen verzetten en aan een nieuw idee: ooit wil ze dat zieke mensen plezier kunnen beleven door hun fantasie te gebruiken. Vóór het grote project van de beenmergtransplantatie heeft ze een 'langere pauze'. Ze hervat het lesgeven met minder energie en maakt trouwplannen. Scenario's van een lang gelukkig leven en spontane buien over de dood schieten door haar hoofd. Na een vakantie ondergaat Eline in Lausanne de beenmergtransplantatie met een perfecte donor. De leukemie blijft agressief. Nog steeds wandelen er kankercellen rond in haar lichaam. Ze is terminaal ziek en van alle emoties door haar reserves heen. Onaanraakbaar en onknuffelbaar wil ze 'nog niet' dood. Ze laat de regie los, eindigt met schrijven en geniet van elke minuut die ze nog leeft.

Wat viel op: De agressie die ze ontwikkelt tegen dokters en ziekenhuizen, over artsen die het besmettingsgevaar niet zo nauw nemen, de ziekenhuiskeuken die er

een potje van maakt, de pijnlijke soms overbodige onderzoeken, de hachelijke communicatie. Haar lichaam, haar instrument wat het laat afweten. Haar beweeglijke taaie geest. De vraag 'ben ik al genezen of niet' houdt blijdschap in toom; kanker betekent altijd kanker. De liefde van familie en verplegende. Haar verbazing dat ze gedurende deze tijd momenten heeft dat ze meer kan genieten van het leven, gelukkiger kan zijn dan daarvoor.

Citaten: Pag. 41: "Ik realiseerde me tijdens dit weekend dat tijd hebben om je op iets voor te bereiden of om de geest te verzetten heel fijn is en nodig. Deze tijd, dit genieten, heb ik nooit gehad voordat ik met mijn eerste chemotherapie begon. Ik realiseerde me ook nog iets anders wat ik voel sinds ik weet dat ik leukemie heb: dat ik vaker met mijn hoofd bij morgen ben of volgende week. (...) Genieten en van moment naar moment leven kan ik nu heel goed en ik kan zeggen dat het heerlijk is."

Pag. 70: "Het is dubbel. Er zijn momenten dat ik graag alleen ben en dat ik dit allemaal zelf wil doen. Ik ben in een wereld terechtgekomen die anders is dan de normale, dagelijkse wereld. Buiten het ziekenhuis zie ik graag mensen, ga graag uit eten, vind het gezellig om te kletsen en houd van lol hebben. Ik heb hier soms momenten dat het ziekenhuis en mijn sociale gedrag niet samengaan. Ik wil dan opeens geen bezoek, behalve Adrien en mijn familie, laat de telefoon rustig overgaan, wacht met het beantwoorden van sms'jes tot ik zin heb."

Pag. 81: "Wat als ik geen stem meer had? Of niet in staat zou zijn om voor mezelf op te komen? Wat zou er dan met mij gebeuren? (...) Zo heb ik meerdere malen de medicijnen die ik moest hebben niet gekregen bij de maaltijd of er zat een medicijn bij dat ik op mijn kamer al heb. Mijn infuus is een keer onnodig uitgezet door een nieuwe verpleegster, waardoor mijn katheter kon vastlopen en dus opnieuw gezet moest worden."

Pag. 97: "Voor mij is het duidelijk dat ik fysiek gezien in de zwakste rij stond, maar dat ze in mijn hoofd iets toegevoegd hebben wat het geheel in evenwicht zou brengen. Hoe dat precies zit, weet ik tot op de dag van vandaag nog steeds niet, maar ik realiseer me maar al te goed dat aan elke negatieve gebeurtenis een positieve kant zit. Ergens ben ik blij wat me overkomen is, ik heb nog nooit zo veel liefde gekregen en gevoeld."

Pag. 116: "Tijdens het begin van mijn vorige chemo heb ik met mijn moeder in tranen kort besproken wat ik zou willen als ik er niet meer ben. Ik vond het heel moeilijk om haar te zeggen dat ik graag in mijn trouwjurk in mijn kist zou willen liggen. Het idee, dat ik niet eens de tijd zou hebben om erin te trouwen! (...) Ik ben nog niet klaar om dood te gaan, maar als het ophoudt zal ik toch rust vinden. Ik zal verder leven in alle mensen om mij heen. Gek om dit te schrijven, terwijl Adrien zoenen in mijn nek geeft."

Trefwoorden: leukemie, colitis ulcerosa, chemotherapie

Themawoorden: strijd, regie, communicatie

Extra: zie: <http://www.dichtbij.nl/groot-alkmaar/regionaal-nieuws/artikel/2797742/ik-sluit-mijn-ogen-en-dans.aspx>